

Princip tekmovanja je vedno isti, testi in kviz. Število ekip je iz leta v leto naraščalo. Ko je število preseгло sto, sta se MK PZS in organizator znašla v težavah. Te so bile pri fizičnem obvladovanju tako velike množice, zagotavljanju prostora in izmenjavi izkušenj. Tekmovanje v letu 2000 je bilo v tem pogledu prelomno. Začela se je namreč regijska organizacija tekmovanja. Najprej se izvede regijsko tekmovanje in nato finalno. Tja se uvrsti tretjina najboljših ekip iz regijskega tekmovanja. Na regijskih tekmovanjih ekipe pišejo test iz planinske šole, na državnem tekmovanju pa test iz planinske šole in izbrane teme, ki zajema regijske značilnosti kraja, kjer poteka tekmovanje.

Nov način organizacije ima nekaj prednosti, pa tudi slabosti. Če je bilo prej težavno iskanje dovolj velikega prostora, je zdaj težava pri zagotavljanju primerne števila ljudi, ki bi obvladovali tekmovanje po regijah. V prejšnjem sistemu tekmovanja je bil dovolj en voditelj, zdaj jih je potrebnih več – toliko, kot je regijskih tekmovanj. Prej je bila prednost tekmovanja v druženju tekmovalcev in organizatorjev, zdaj pa to ostaja rezervirano za državno tekmovanje. Na regijskih namreč tega ni. Tako je tekmovanje zgubilo svoj namen ali povedano drugače, prvotni namen druženja je presegla tekmovalnost.

KAKO NAPREJ?

Ena od rešitev je, da bi se organizacija tekmovanja prenesla na pokrajinske odbore MO pri meddruštvenih odborih (MDO) oziroma na PD. Ti bi v šole, kjer tekmovanje poteka, prinesli drugačno vzdušje. Poskrbeli bi za drugačen program in praktične nagrade. Druga rešitev je, naj bi regijsko tekmovanje potekalo v obliki pisanja testov, za državno pa bi ekipe pripravile raziskovalne naloge. Tretja možnost je, da bi v okviru tekmovanja potekal festival mladih planincev, kjer bi se na stojnicah predstavile planinske skupine s svojim celoletnim delom, tabori in na odru s kratkimi točkami. Četrta možnost je, da bi v okviru tekmovanja potekalo še eno tekmovanje, kjer bi planinske skupine sodelovale z raziskovalnimi nalogami na različne teme. Te teme bi na tekmovanju predstavili in posebej nagradili. Zadnja možnost vidimo v tem, da bi tekmovanje potekalo zunaj, v obliki izleta, kjer bi skupine na posameznih točkah odgovarjale na vprašanja, cilj in zaključek pa bi bila v planinski koči.

Vsaka od naštetih idej ima seveda svoje prednosti in slabosti, vse pa so potrebne temeljitega razmisleka. MK si želi, da pride do izraza celoletno delo planinske skupine, morda celo sedemletno ali osemletno delo planinske skupine ter uspešno izpeljan program Planinske šole (PŠ), kamor so vključene akcije Ciciban planinec in Mladi planinec, planinska orientacijska tekmovanja in druge dejavnosti. V odboru za mentorje planinskih skupin zaključujemo prenovu obeh množičnih

Nekoč se dečku je sanjalo

Zvonko Čemažar

*Nekoč se dečku je sanjalo,
da klatil zvezde bi z neba;
v gore ga danes je prignalo,
vesel je gledal prek sveta.*

*Pod njim globoko so vasice
in polja, travniki, ljudje;
smehljaj prešnil mu je lice,
zavriskal z vrha je goré.*

*Odmev odbil se je od stene,
zamrl sredi divjih skal;
še dolgo so oči ognjene
sijale z vrha kot kristal.*

*Sedaj lahko bi zvezde klatil,
visoko blizu njih sedi;
pa le s klobukom je zamahnil:
naj svetijo, naj noč žari!*

čnih akcij. Cilj preнове je vsebina izletov in vsebina celoletnega programa dela planinskih skupin, ki bosta otrokom po končani osemletki zagotovili, da bodo pridobili vsa znanja iz PŠ, da bodo torej sposobni samostojne in varne hoje po gorah. Namen teh dveh akcij je tudi povezava vseh že obstoječih dejavnosti, namenjenih osnovnošolcem, pod okriljem skupne akcije s prepoznavno celostno podobo, logotipom in geslom. Te dejavnosti so: redna celoletna srečanja planinske skupine, izleti, pohodi, ture, tabori, orientacijska tekmovanja, državno tekmovanje Mladina in gore. Srečanja planinske skupine pa moramo popestriti s predavanji ali pogovori s planinskimi strokovnjaki, obiski razstav, kina, kolesarskimi izleti, plezanji v plezalnih vrtcih, obiski jam in še s čim.

Trenutno je velika težava tudi literatura. Za stopnjo osnovnošolskih otrok ni primerne. Knjiga Planinska šola je zastarela, saj je bila napisana že v osemdesetih letih. Ostale knjige so bolj namenjene odraslim. Zdaj dostopna literatura je otrokom primerna le za branje. Otroci pa danes vedno manj berejo, saj je veliko drugih sredstev, ki vzbujajo večje zanimanje. Lažje pa jih je pritegniti v knjige, ki opisujejo razne dogodivščine v gorah, kot pa v obvezno šolsko branje.